

τότε υπάρχουν πολλές ελπίδες να δη καλύτερες ημέρες ή 'Ελλαδική 'Ορθοδοξία.

★ ★ ★

Είναι αλήθεια ότι ποτέ δεν ήταν τόσο απληροφόρητος, ανενημέρωτος, αλλά συγχρόνως και τόσο αδιάφορος ο λαός μας, όσο στις ημέρες μας. Είναι αλήθεια ότι ποτέ δεν είχαν χρησιμοποιηθεί τόσο ύπουλοι τρόποι και τόσο ατιμα μέσα για να μείνι στο σκοτάδι της άγνοιας ο λαός του Θεού. Είναι όμως εξ' ΐσου αλήθεια ότι βολεύτεκαν οι άνθρωποι πίσω από τις άμαρτίες των ποιμένων, για να καλύψουν τα δικά τους πάθη. Έτσι έφτασε η ποιότητα των μελών της 'Εκκλησίας εις τὸ ἐσχατο ὄριο, εις τρόπον ὥστε μεγάλες προδοσίες στην πίστη να λογίζονται, κατά τὸ δη λεγόμενον, ὡς ψύλλου πήδημα.

Αποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι νὰ σχηματισθῇ λάθος γνώμη γιὰ σοβαρότατα θέματα πίστεως καὶ ζωῆς καὶ νὰ ὀδηγῆται ἔτσι ἡ 'Εκκλησία στὸν δυτικὸ τύπου ἐξωτερικὸ χριστιανισμὸ καὶ στὴν ἐσωτερικὴ ἀτομικὴ ἀποκέντρωση.

Τὸ λάθος μήνυμα

Τὸ πρῶτο λάθος μήνυμα, ποὺ πέρασε στὸ λαό, ἔχει σχέση μὲ τὸν 'Επίσκοπο καὶ τὴ Σύνοδο, τὴν θέση των καὶ τὸν σκοπὸν των. Οἱ 'Επίσκοποι στίς ημέρες μας, ἐπειδὴ ἔτσι τοὺς βόλεψε στὰ σχέδια των, ταύτισαν τὴν σύνοδο μὲ τὴν 'Εκκλησία καὶ εἶπαν ὅ,τι λέει ἡ σύνοδος, τὸ λέει ἡ 'Εκκλησία καὶ θὰ πρέπει ἀνεξέταστα νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὸν λαό, ἄσχετα ἂν ἡ ἀπόφαση εἶναι σύμφωνη μὲ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ μὲ τὴν Παράδοσή μας. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῆς ταυτίσεως τῆς συνόδου μὲ τὴν 'Εκκλησία εἶναι αὐτὸ ποὺ βλέπουμε νὰ ἀκούγεται ἀπὸ στόματα 'Επισκόπων, ὅταν ὁμιλοῦν γιὰ τὴν σύνοδο, νὰ λένε «*μὲ ἐξέλεξε ἡ 'Εκκλησία, ἢ μὲ ἔστειλε ἡ 'Εκκλησία ἢ κάνω ὑπακοή στην 'Εκκλησία*».

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ καταλάβουν οἱ Οἰκουμενισταὶ 'Επίσκοποι, αὐτὸ που λέγει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης: «*Μὴ θῶμεν σκάνδαλον τῇ 'Εκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἐστὶ καὶ ἐν τρισὶν 'Ορθοδόξοις ὀριζομένη κατὰ τοὺς ἁγίους*» (P.G. 99, 1049B). Βλέπετε οἱ ἅγιοι ἀπεμάκρυναν τὴν 'Εκκλησία ἀπὸ τὰ δεσποτικὰ γραφεῖα καὶ τὴν τοποθέτησαν στὸν 'Ορθόδοξο λαὸ πρὸς μεγάλη λύπη τῶν Δεσποτάδων. Χαρακτηριστικὰ εἶναι καὶ τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ: «*Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας εἰσὶν*». Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ ἀνήκουν στὴν 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅλοι αὐτοὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ 'Επίσκοποι, οἱ διαστρέψαντες τὴν Παράδοση καὶ ἐναγκαλιζόμενοι τοὺς αἵρετικούς, οἱ ὑπογράφοντες αἵρετικές καὶ δαιμονικές συμφωνίες μὲ τὶς διάφορες αἵρέσεις καὶ δεχόμενοι τοὺς παρανόμους νόμους τῶν πολιτικάντηδων; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀνήκουν στὴν 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ ποὺ δὲν τὰ χαλᾶνε μὲ κανένα καὶ ἀφορίζουν μόνο αὐτούς, ποὺ δὲν κάνουν ὑπακοή στὰ παράνομα θελήματά των;

Ἄλλα αὐτὰ συμβαίνουν, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ τὶς μῖτρες καὶ τὶς πατερίτσες κατάλαβαν λάθος τὸν ρόλο τους. Κατάλαβαν ὅτι ὁ 'Επίσκοπος εἶναι ὁ ἀφέντης, ὁ Σουλτάνος, ὁ στρατηγός. Αὐτὸς ποὺ τὸν προσκυνοῦν ἐδαφιαίως, αὐτὸς ποὺ τὸν θυμιάζουν ἐννέα φορές, ἐνῶ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ τὴν θυμιάζουν τρεῖς φορές, αὐτὸς ποὺ τὸν ντύνουν στὴν 'Εκκλησία οἱ ὑπηρέτες, αὐτὸς ποὺ δὲν δίνει λογαριασμὸ σὲ κανένα, αὐτὸς ποὺ ἡ 'Εκκλησία τοῦ ἔδωσε μία μπαστούνα στὸ χέρι, γιὰ νὰ τὴν κτυπᾷ στὰ κεφάλια τῶν μικρῶν καὶ ὁσων δὲν τοῦ κάνουν ὑπακοή καὶ ὄχι στὰ κεφάλια τῶν μεγάλων καὶ τῶν σκοτεινῶν. Κατάλαβαν ὅτι ὁ 'Επίσκοπος εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ δόξα καὶ φαντασία, ποὺ βλέπουμε στὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς 'Εκκλησίας, ἡ φήμη καὶ τὰ πολυχρόνια, τὰ χρυσὰ ντυσίματα καὶ τὰ κουδουνάκια, τὸ νὰ κάθονται ἐπὶ θρόνων ὑψηλῶν καὶ ἐπηρμένων καὶ νὰ βλέπουν τοὺς ἄλλους ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ διέστρεψαν σύμφωνα μὲ τὰ πάθη των τὸ νόημα ὅλων αὐτῶν τῶν ἐξωτερικῶν τύπων καὶ πίστεψαν ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦν ὅλους τοὺς 'Επισκόπους καὶ ὄχι αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἀκριβεῖς τύποι τοῦ Χριστοῦ, ἀπαθεῖς καὶ ἅγιοι (πῶς ἁλλοιῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ βλαφθῇ κανεὶς ἀπὸ ὅλα αὐτά;). Δὲν κατάλαβαν ὅτι ἡ τιμὴ αὐτὴ ἀναφέρεται στὸν Χριστὸ καὶ ὄχι σ' αὐτούς, διότι ἡ χάρις τῆς ἱερωσύνης, ποὺ τοὺς ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἀξία, εἶναι τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς τὴν ἔδωσε ἡ 'Εκκλησία γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Χριστὸς στὸ πρόσωπό των καὶ ὄχι νὰ σφετερίζονται ξένη δόξα καὶ ξένη ἐξουσία.

Ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς σκέφθηκε ποτὲ νὰ δώσῃ λογαριασμὸ στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὸ ποίμνιό του, γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ κάνει καὶ εἰδικὰ, ὅταν εὐρίσκεται στὰ συνέδρια μὲ τοὺς αἵρετικούς ὡς ἐκπρόσωπος τῆς 'Εκκλησίας, γιὰ τὸ τί εἶπε καὶ τί ὑπέγραψε καὶ νὰ δῇ, ἂν συμφωνεῖ μὲ αὐτὰ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, διότι τότε μόνο μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐξεπροσώπησε τὴν 'Εκκλησία στὰ διάφορα συνέδρια καὶ ὄχι τὸν ἑαυτὸν του. Ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς ἔδωσε ποτὲ λογαριασμὸ στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὰ περιουσιακὰ του στοιχεῖα, σύμφωνα μὲ τὸν τεσσαρακοστὸ κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἢ τί μισθὸν παίρνει καὶ ποὺ τὸν διαθέτει ἢ ποῖα τὰ ἔσοδα τῆς Μητροπόλεως καὶ ποὺ διατίθενται. Ποῖος 'Επίσκοπος ἐνημέρωσε τὸ ποίμνιό του γιὰ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Μητροπολιτικοῦ συμβουλίου ἢ τοῦ 'Επισκοπικοῦ δικαστηρίου, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ φόβητρο γιὰ ὅσους ἱερεῖς σκεφθοῦν νὰ βαδίσουν ἀντίθετα στὸ κατεστημένο. Ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς ζήτησε τὴν γνώμη τοῦ λαοῦ γιὰ κάθε χειροτονία ποὺ κάνει, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡθικὴ καὶ τὴν πίστη τοῦ ὑποψήφιου ἱερέως. Ἄν βέβαια σὲ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει κάποια ἐξαίρεσις κάποιου 'Επισκόπου μὲ φόβο Θεοῦ, αὐτὸ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβεβαιώνῃ τὸν γενικὸ κανόνα.

Ἡ εἰκὼν τοῦ ψευδεπισκόπου

Ἄν ὅμως ἤξεραν τὸν πραγματικὸ τους ρόλο στὴν ζωὴ τῆς 'Εκκλησίας, κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ 'Επίσκοπος καὶ θὰ ἴσχυε τὸ τῆς Γραφῆς «*παρελθέτω τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ*». Γιὰτὶ ὁ 'Επίσκοπος στὴν πραγματικότητα εἶναι αὐτὸς ποὺ βιώνει τὸ

μυστήριο της Ἐκκλησίας, ὁ ἀφομοιωμένος μετὸν Θεό, ὁ πρῶτος πού θά πρέπει νὰ θυσιάσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ, ὁ πρῶτος πτωχὸς στὴν ἐπαρχία του, αὐτὸς πού θά γίνῃ ἀνάθεμα, γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἀδελφοί του, αὐτὸς πού θά διεκδικῇ τὸ δίκιο τῶν ἀδυνάτων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς πού ἔχει τὸν πιὸ μεγάλο σταυρὸ στὴν ἐπαρχία του καὶ ὄχι τὴν πιὸ μεγάλη κούρσα, ὁ προδομένος καὶ ὄχι ὁ προδότης, ὁ ἀδικημένος καὶ ὄχι ὁ ἐξουσιαστής, ὁ πρῶτος ὑπεύθυνος γιὰ κάθε κακὸ πού γίνεται στὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι αὐτὸς πού φορτῶναι τὶς εὐθύνες στοὺς ἄλλους καὶ εἰδικὰ στοὺς μικροὺς καὶ στὸν ἑαυτὸν του τὶς δόξες καὶ τὶς δάφνες, αὐτὸς πού ἐργάζεται ἀφανῶς καὶ ὄχι αὐτὸς πού γράφει στίς ἐφημερίδες μεγάλους ἀριθμοὺς καὶ διαφημίζει τὰ ἔργα του. Εἶναι αὐτὸς πού δὲν ἐφαρμόζει ἄλλη παράδοση στὴν πίστη καὶ στὴν ζωὴ ἀπὸ αὐτὴ τῶν ἁγίων, εἶναι αὐτὸς πού θυσιάζει τὴν ζωὴν του χάριν τῆς ἀληθείας, καὶ ὄχι αὐτός, πού ὅταν ἐλέγχεται γιὰ προδοσίες, ἀπαντᾷ μετ' ἀπειλές. Εἶναι αὐτὸς πού μιλάει καὶ ἐκφράζει τὴν θέση τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ζωὴ καὶ ὄχι αὐτός, πού, ἐνῶ σιωπᾷ συστηματικὰ γιὰ τὶς προδοσίες στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι λαλίστατος γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα θέματα, ἐπιστημονικὰ καὶ κοινωνικὰ, ἀπὸ τὰ οἰκολογικὰ προβλήματα μέχρι τὸν κλονισμό στὴν γενετική. Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι αὐτὸς πού ὁδηγεῖ στὴν ἀγιότητα τὸ ποιμνίό του καὶ ὄχι στὴν κοσμικότητα καὶ στὴν ἀδιαφορία.

Ὅποιοι λοιπὸν δὲν ἔχει αὐτὰ τὰ γνωρίσματα εἶναι μόνο κατ' ὄνομα Ἐπίσκοπος καὶ κατ' οὐσίαν ἐπίορκος· κατ' ὄνομα ποιμὴν καὶ κατ' οὐσίαν λύκοι· κατ' ὄνομα πατέρας καὶ κατ' οὐσίαν ληστὴς· κατ' ὄνομα διάδοχος τῶν Ἀποστόλων καὶ κατ' οὐσίαν διάδοχος τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐργάστηκαν στὸ πλευρὸ τοῦ διαβόλου διὰ μέσου τῶν αἰώνων μετὰ σκοπὸ τὴν ἐξαφάνιση τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ σύνοδος, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τέτοιους ἐπισκόπους καὶ φέρεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πνεύματος, εἶναι σύνοδος κατ' εὐφημισμὸν, σύνοδος π λ α ν ε μ έ ν ω ν, σύνοδος λ η σ τ ρ ι κ ῆ.

Οἱ πατέρες καὶ ἡ Παράδοση ξεχώρισαν τὰ πράγματα καὶ τὶς δύο αὐτὲς ἀντίνομες καταστάσεις τῶν Ἐπισκόπων. Καὶ εἶπαν γιὰ μὲν τὸν καλὸ Ἐπίσκοπο καὶ ἀληθινὸ ποιμένα, αὐτὸν πού εἶναι φορεὺς τῆς Παραδόσεως καὶ τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ λαὸς νὰ κάνῃ ἀπόλυτη ὑπακοή ὡς εἰς Χριστόν, καὶ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ καὶ νὰ τὸν προστατεύῃ θυσιάζοντας ἀκόμη καὶ τὴν ζωὴ του. Γιὰ δὲ τὸν κακὸ Ἐπίσκοπο καὶ ποιμένα, αὐτὸν πού τὸν ἐξέλεξε κάποια σύνοδος ἐρήμην τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν πού προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον μετὰ τὴν βοήθεια καὶ προστασία τῆς πολιτείας, αὐτὸν πού βάζει τὰ ΜΑΤ νὰ στείλουν στὸ νοσοκομεῖο καὶ στὴ φυλακὴ τὰ ὑποτιθέμενα παιδιά του, αὐτὸν πού συμφωνεῖ μετὰ τὶς παρανομίες τῶν μεγάλων καὶ ὄχι μετὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν πού ἡ μόνη του σχέση μετὰ τοὺς πατέρας καὶ τὴν Παράδοση εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση, γι' αὐτὸν εἶπαν οἱ πατέρες ὅτι πρέπει ὁ λαὸς νὰ τὸν διώχνῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, νὰ μὴ τοῦ κάνῃ ὑπακοή, νὰ μὴ τὸν μνημονεύῃ στίς ἀκολουθίες καὶ στὰ μυστήρια, νὰ φεύγῃ μακριὰ του ὡς ἀπὸ λύκο. Καὶ γιὰ νὰ μὴ νομισθῇ ὅτι

λέμε δικά μας λόγια, ἃς ἀναφέρουμε τὰ λόγια τῶν πατέρων. Ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὁ ἄτλας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ στήλη τῆς ἀκριβείας, λέει τὰ ἑξῆς: «Ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ Πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρὴ αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γὰρ ἐστὶ ἄνευ αὐτῶν συναθροῖεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτοὺς ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα εἰς τὴν γένναν τοῦ πυρός» (ΒΕΠΕΣ 33, 199). Καὶ ἄλλου ὁ φωστὴρ τῆς Ἀλεξανδρείας λέει: «Πᾶς ἄνθρωπος τὸ διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εἰληφῶς κολασθήσεται ἀπειρῶ ποιμένι καὶ ψευδῇ δόξαν ὡς ἀληθὴ δεξάμενος» (ΒΕΠΕΣ 33, 214). Δηλαδή σύμφωνα μετὰ τὸν μέγα Ἀθανάσιο, ἂν αὐτὸς πού ἀπλῶς σκανδαλίζει τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ πού δὲν ζῇ σωστὰ ὡς Ἐπίσκοπος, πρέπει νὰ τὸν διώχνουν οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, καὶ ἂν θὰ κολασθοῦν ὅσοι θὰ ἀκολουθῇσιν ἔναν ἀπειρο ποιμένα καὶ θὰ δεχθοῦν ὡς Ὁρθόδοξο μία ψευδὴ διδασκαλία, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ ὁ λαὸς αὐτὸς ὁ λαὸς πού ἔχει ποιμένες πού ἔχουν κάνει τόσες προδοσίες καὶ συμφωνίες μετὰ τοὺς αἰρετικούς, πού ἔχουν κάνει τόσες συμφωνίες μετὰ τοὺς πολικάντηδες, δεχόμενοι τοὺς παράνομους νόμους τῆς πολιτείας, πού ἀνέβηκαν στὸν θρόνον ἐρποντας καὶ γλείφοντας, πού ἡ ζωὴ των ἀπὸ πλευρᾶς ἠθικῆς εἶναι χειρότερη τῶν ἀνθρώπων τοῦ δρόμου, πού οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Μασσῶνων βεβαιώνουν ὅτι ἔχουν πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς στίς τάξεις των, καὶ πού, ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες, μέσα στὰ κτίρια τῆς συνόδου προσφωνοῦνται μετὰ θηλυκὰ ὀνόματα. Οἱ Ἀποστολικὲς διαταγὲς ξεχωρίζοντας τὸν καλὸ ἀπὸ τὸν κακὸ ποιμένα ἀναφέρουν τὰ ἑξῆς: «...ἵνα μήποτε ἐπιπῇ ὁ λαϊκός, ὅτι ἐγὼ πρόβατον εἰμὶ καὶ οὐ ποιμὴν» καὶ οὐδένα λόγον ἑαυτοῦ πεποιήμαι· ὁ ποιμὴν ὄψεται καὶ αὐτὸ μόνος εἰσπραχθήσεται τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ δίκην» ὥσπερ γὰρ τῷ καλῷ ποιμένι τὸ μὴ ἀκολουθοῦν πρόβατον λύκοις ἐκκεῖται εἰς διαφθοράν, οὕτω τῷ πονηρῷ ποιμένι τὸ ἀκολουθοῦν πρόδοντα ἔχει τὸν θάνατον, ὅτι κατατρώεται αὐτό. Διὸ φευκτέον ἀπὸ τῶν φθορῶν ποιμένων» (βιβλ. Β', κεφ. ιθ'). Τώρα κατὰ πόσο συμφωνεῖ ἡ σημερινὴ νοοτροπία τῶν χριστιανῶν μετὰ τὶς Ἀποστολικὲς διαταγὲς, ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ. Ὁ Ἰωσήφ ὁ Βρυένιος, ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, λέει τὰ ἑξῆς: «Ὡς τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτων καὶ ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν» (Τὰ εὐρεθέντα τόμ. Β', σελ. 25). Δηλαδή πρέπει νὰ φεύγουμε μακριὰ καὶ νὰ μὴ ἔχουμε καμμιὰ ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μετὰ ὅσους δὲν συμφωνοῦμε μετὰ τὶς ιδέες καὶ τὰ φρονήματά των.

Ἡ κακοποίησις τῆς ἀληθείας

Στὴν προσπάθειά των λοιπὸν οἱ Οἰκουμενισταὶ Ἐπίσκοποι νὰ ἐπιβάλουν ὑπακοή τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὸν ἑαυτὸν των, χρησιμοποιοῦν τὰ λόγια τῶν πατέρων, πού ὁμιλοῦν ὄντως γιὰ τὴν ὑπακοή, ἀναφερόμενοι ὅμως στοὺς καλοὺς καὶ ἁγίους ποιμένας. Χρησιμοποιοῦν καὶ τοὺς κανόνες τοῦ «Πηδαλίου» πού ἀναφέρονται στὴ σωστὴ σχέση τοῦ ποιμνίου μετὰ τὸν ποιμένα, ὅταν ὁ ποιμένας εἶναι ὄντως ποιμένας καὶ ὄχι λύκος. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀναφέρουν ἀδιάκριτα στοὺς ἑαυτοὺς

των, χωρίς να κάνουν αυτόν τον βασικό διαχωρισμό του καλού και του κακού ποιμένος, του πατέρα και του στρατηγού ή του σουλτάνου. Και ενώ γνωρίζουν ότι αυτά που είπαν οι πατέρες για τους καλούς ποιμένες δεν αναφέρονται στους έαυτούς των, ενώ γνωρίζουν ότι άλλα είπαν οι πατέρες για τους Οικουμενιστάς 'Επισκόπους, τους κοσμικούς και προσκυνημένους, αυτοί αποκρύπτουν την αλήθεια και πλανούν τους χριστιανούς οδηγώντας τους δια μέσου του έαυτού των στον κοσμικό χριστιανισμό, στον Οικουμενισμό, και στο περιθώριο της ζωής της 'Εκκλησίας. Για δέ την σύνοδον διδάσκουν τον λαό ότι αυτή είναι ή μόνη άρμοδια και υπεύθυνη να λύση τὰ προβλήματα της 'Εκκλησίας, ό λαός του Θεού δεν πρέπει να ασχοληται με αυτά, αλλά να έχη εμπιστοσύνη και τυφλή ύπακοή στη σύνοδο. Κάθε δέ αντίδραση του λαού θεωρείται από αυτό του τύπου τους 'Επισκόπους ως ανταρσία, παρασυναγωγή και αυτόματη απομάκρυνση από την 'Εκκλησία.

Συνέδεσαν λοιπόν οι Οικουμενιστάι 'Επίσκοποι του 20ου αιώνας την 'Εκκλησίαν με τον έαυτόν τους και μάλιστα την ταύτισαν με τον έαυτόν τους, άσχετα με τὸ ἂν αυτοί είναι συνδεδεμένοι οργανικά με τους πατέρας, με την Παράδοση, με τους κανόνες και με τον ίδιο τον Χριστό. Και όποιος κάνει ύπακοή σ' αυτούς, θεωρείται ότι είναι ζωντανό και σωστό μέλος της 'Εκκλησίας, ενώ όποιος κάνει άνυπακοή, θεωρείται νεκρός, έκτός 'Εκκλησίας, όργανο του διαβόλου. Τὸ τραγικό λάθος αὐτῶν τῶν 'Επισκόπων είναι ότι δεν έχουν εμπειρική ιδέα και γνώση του τί θά πῃ 'Εκκλησία, αλλά έχουν την Παπική νομικίστικη γνώση, ή οποία βολεύει τὰ πάθη τους.

Ἡ θέση τῶν πατέρων ὅμως είναι ότι ἀνήκουν στην 'Εκκλησία μόνο, όσοι από τους ποιμένες έχουν ὅλη την ἀλήθεια, δεν συμβιβάζονται με τὸ ψέμα, εἰδικά στα θέματα της πίστεως, ἀνήκουν στην 'Εκκλησία μόνο αυτοί από τους ποιμένες που δεν χάραξαν ἄλλο δρόμο από αὐτόν τῶν πατέρων, μόνο αυτοί που δεν ἄλλαξαν την Παράδοση ψαλιδίζοντας τὸ Εὐαγγέλιο ἢ ἀδιαφορώντας για τους κανόνες. Ἄν λοιπόν π.χ. οι πατέρες και ή Παράδοση τους Παπικούς, τους Προτεστάντες, τους Μονοφυσίτες κλπ. τους είχαν σάν τους μεγαλύτερους ἐχθρούς της 'Εκκλησίας και οι σημερινοί 'Επίσκοποι τους ἀγκαλιάζουν, τους ὀνομάζουν ἁγίους και ἀγαπητοὺς ἀδελφούς 'Επισκόπους και ἀδελφῇ 'Εκκλησία, είναι δείγμα ότι ὅλοι αυτοί οι 'Επίσκοποι που τὸ κάνουν αὐτὸ και ὅλοι αυτοί που τὸ ἀνέχονται, ἔστω και σιωπηλά, δεν ἀνήκουν στην 'Εκκλησία τῶν πατέρων στην Ὁρθοδοξία, ἀλλά ἀνήκουν ἐκεῖ που ἀνήκουν και αυτοί, τους ὁποίους ἀγκαλιάζουν και προσφωνοῦν. Και ἂν ὁ λαός ἀκολουθεῖ και ταυτίζεται και μνημονεύει αὐτούς τους 'Επισκόπους, είναι και αὐτὸς της ἰδιας ράτσας και ἀνήκει στην ἴδια παράταξη, που ἀνήκουν

και αὐτοί που τους ἀκολουθεῖ, σύμφωνα με τὰ λόγια του Κυρίου: «*Τυφλός, ἂν τυφλὸν ὀδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται*».

Και ἂν αὐτοί οι 'Επίσκοποι την φωνή του λαοῦ, την διαμαρτυρία, την ἀντίδραση και την ἀνυπακοή, για θέματα που ή Παράδοση ἐπιβάλλει αὐτῇ τῇ στάσει, την θεωροῦν ἀνταρσία και παρασυναγωγή και χωρισμό από την 'Εκκλησία, είναι δείγμα ότι αὐτοί οι 'Επίσκοποι ἀγάπησαν τὸν Παπισμό πιὸ πολὺ από τους Παπικούς και προσπαθοῦν να τὸν ἐφαρμόσουν στον έαυτόν τους και να τὸν ἐπιβάλλουν και στους ἄλλους.

Ποῖος είναι ἐντὸς 'Εκκλησίας

Πῶς λοιπόν αὐτοί οι 'Επίσκοποι μπορούν να κατανοήσουν τὸν ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐρωτήθηκε σὲ ποία 'Εκκλησία ἀνήκει, την στιγμή που ἦταν χωρισμένος από ὅλες τις τοπικές 'Εκκλησίες και τὰ Πατριαρχεῖα, που είχαν συμφωνήσει στην αἵρεση του μονοθελητισμοῦ, ἀπάντησε: «*Καθολικὴν 'Εκκλησίαν τὴν ὀρθὴν και σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν Πέτρου μακαρίσας, ἐφ' οἷς αὐτὸν σαφῶς ὡμολόγησεν ὁ τῶν ὁλῶν εἶναι Θεὸν ἀπεφῆνατο*» (P.G. 132 AC). Δηλαδή ὁ ἅγιος Μάξιμος προϋπόθεση, για να εἶσαι μέσα στην 'Εκκλησία, δεν θεώρησε τὸ να εἶσαι ἐνωμένος με τὸν 'Επίσκοπο, ἀλλά με την ἀλήθεια. Με τὸν 'Επίσκοπο ἐπιβάλλεται να ἐνωθῆς, ἐφ' ὅσον αὐτὸς είναι ὀργανικά ἐνωμένος με την ἀλήθεια. Ἄν ἐνωθῆς, ἐνῶ ὁ 'Επίσκοπος δεν είναι ἐνωμένος με την ἀλήθεια ἀλλά με την πλάνη και τὸν Οἰκουμενισμό, είναι δείγμα ότι και σὺ αὐτομάτως βγαίνεις από την 'Εκκλησία, την ὁποία ἐκφράζει ὀχι ὁ 'Επίσκοπος, ἀλλά οι πατέρες, ή Παράδοση και οι Κανόνες».

(Ακολουθεῖ)

(1) Τὸ ἔργον φέρει ὑπότιτλον: Ἱστορία και θεολογία του Κολλυβαδικοῦ κινήματος βάσει ἀνεκδότων χειρογράφων. Ἐπιμελεῖα Θεοδώρητου ἱερομονάχου, Ἀγιορείτου. Ἀθῆναι 1988, σσ. 127.

(2). «Ὁρθόδοξος Τύπος». Νο 1191-3.

Διόρθωσις

Μετὰ την λέξιν τάς, στο τέλος της πρώτης σελίδος του προηγουμένου «Ἀγιορείτου», πρέπει να προστεθῇ τὸ ἀκόλουθον κείμενον που ἐκ παραδρομῆς δεν ἐδημοσιεύθη: κακοδοξίας του δεν μετράει καθόλου; Πῶς, λοιπόν, του γράφει: «Δεν θέλω, παναγιώτατε, Σεῖς, ὁ τεταγμένος στην κορυφή της Ὁρθοδόξου 'Εκκλησίας, να κρίνεσθε για ἁμαρτίες και ἀσέβειες του Ἀυστραλίας»;

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης — Τιμὴ τεύχους 25 δρχ.

Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Εὐαγγελισμοῦ — Τ.Θ. 27. 844 00 — ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Ἀθῆνα — Τηλέφ. 32.16.295